Р Е Ш Е Н И Е
№ 45451

гр. София, 18.11.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Второ отделение 48 състав,** в публично заседание на 09.11.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калина Пецова

при участието на секретаря Евгения Стоичкова, като разгледа дело номер **10739** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във връзка с чл. 30а, ал. 3 от Закона за опазване на обществения ред при провеждането на спортни мероприятия (ЗООРПСМ).

Образувано е по жалба на Г. Н. Т., ЕГН [ЕГН], с постоянен адрес: [населено място], [община], [улица], вх. Б, подадена чрез пълномощника адв. Й. Н. от Софийска адвокатска колегия (САК), със съдебен адрес: [населено място] 1142, [улица], ет. 1, ап. 2, против Заповед за налагане на принудителна административна мярка (ЗППАМ) № 26-VI-31-0031 от 14.08.2026 г., издадена от комисар Г. В. Г. – заместник-началник на 01 Районно управление при Столична дирекция на вътрешните работи (01 РУ – СДВР).

С оспорената заповед на жалбоподателя Г. Н. Т., на основание чл. 41, т. 1, във връзка с чл. 30, ал. 1, т. 1, пр. 2, във връзка с чл. 21 от ЗООРПСМ и чл. 22 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН), е наложена принудителна административна мярка (ПАМ) – „Забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и чужбина за срок от две години“.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност на оспорения административен акт поради постановяването му при липса на компетентност на издателя, неспазване на установената форма, съществени нарушения на административнопроизводствените правила, противоречие с материалноправните разпоредби и несъответствие с целта на закона – отменителни основания по чл. 146, т. 1, т. 2, т. 3, т. 4 и т. 5 от АПК. Жалбоподателят отрича да е извършил описаната в обстоятелствената част на заповедта противообществена проява. Поддържа, че е налице непреодолимо противоречие между фактическите обстоятелства и правната квалификация, доколкото е описано нанасяне на удар и вулгарно поведение, а в диспозитива на заповедта

фигурира непълен текст („чл. 21, т. от ЗООРПСМ“), възприет като позоваване на неприложимата разпоредба на чл. 21, т. 2 от ЗООРПСМ. Сочи се неяснота относно точното местоизвършване на твърдяното деяние. Релевира се възражение за липса на компетентност на органа поради липса на отбелязване в акта на овластяване или заместване. На последно място, жалбоподателят подробно се позовава на практиката на ВАС , като поддържа, че заповедта е напълно немотивирана относно продължителността на наложената мярка в максималния предвиден от закона размер от две години, което съставлява самостоятелно основание за отмяната ѝ. Претендира се отмяна на заповедта и присъждане на направените по делото разноски.
Ответникът по жалбата – Заместник-началникът на 01 РУ – СДВР, чрез процесуалния си представител, оспорва жалбата като неоснователна. Поддържа, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган съобразно представената по делото Заповед № 223з-455/16.04.2026 г., при спазване на процесуалните правила и материалния закон. Сочи, че фактите са безспорно установени с приложените към административната преписка писмени доказателства и съставения АУАН, а наложената мярка съответства на тежестта на извършеното нарушение и целите на ЗООРПСМ. Моли жалбата да бъде отхвърлена и претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.
В проведеното съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. Н., която поддържа жалбата и претендира разноските по делото. Депозирани са подробни писмени бележки.
Ответникът не се представлява, като са приложени подробни писмени бележки, в които се заявява становище за просрочие на жалбата, респ. твърдение за неоснователност. Прави евентуално възражение за прекомерност на договорения адвокатски хонорар.

Административен съд София – град, Второ отделение, 48 състав, след като обсъди събраните по делото доказателства във връзка с доводите на страните и извърши цялостна служебна проверка на законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 от АПК, намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е процесуално ДОПУСТИМА. Оспорената ЗППАМ № 26-VI-31-0031 от 14.08.2026 г. е връчена лично на жалбоподателя срещу подпис на 14.08.2026 г. Жалбата срещу нея е подадена на 18.08.2026 г. (видно от входящ регистрационен индекс № 29330/18.08.2026 г. на АССГ), при отчитане на неприсъствените дни (15.08.2026 г. – събота и 16.08.2026 г. – неделя), в законоустановения преклузивен 3-дневен срок по специалната норма на чл. 30а, ал. 3 от ЗООРПСМ. Жалбата изхожда от надлежна страна – адресат на утежняващ индивидуален административен акт, с който пряко се засяга правната му сфера чрез ограничаване на правото му на свободно посещение на спортни мероприятия, насочена е срещу индивидуален административен акт, подлежащ на пряк съдебен контрол, и е подадена пред родово и местно компетентния съд.
С Определение № 33605 от 27.08.2026 г., постановено по настоящото дело, съдът е оставил без разглеждане искането на жалбоподателя за спиране на предварителното изпълнение на оспорената заповед поради липса на правен интерес (доколкото по силата на чл. 30а, ал. 3 от ЗООРПСМ, във връзка с чл. 166, ал. 1 от АПК подаването на жалбата спира изпълнението на ПАМ по чл. 41, т. 1 от ЗООРПСМ) и е прекратил производството в тази му част, което определение е влязло в законна сила.
По фактите се установява следното:
От приетата по делото административна преписка с вх. № 30579/27.08.2026 г. по описа на АССГ се установява, че на 13.08.2026 г. на Национален стадион „В. Л.“, находящ се в [населено място], [улица], се е провела футболна среща от международен турнир между отборите на ПФК „ЦСКА – С.“ и ПФК „М. Тел А.“ с начален час 21:00 часа.

Във връзка с инцидент, възникнал около 20:08 часа на същата дата в сектор А на стадиона, полицейски органи при 01 РУ – СДВР са предприели действия по задържане на Г. Н. Т., за което е издадена Заповед за задържане на лице рег. № 338233-397/13.08.2026 г. на основание чл. 72, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Съставени са Протокол за личен обиск на лице, Декларация за правата на задържано лице и Докладна записка с рег. № 225р-34342/2026 г. по описа на 01 РУ – СДВР.
По образуваната административна преписка рег. № 225р-33730/2026 г. са приобщени Протокол за писмено показание на свидетел по ЗООРПСМ от Т. Х. А., Протокол за писмено показание на свидетел по ЗООРПСМ от Д. Л. Б., Протокол за писмено показание на свидетел по ЗООРПСМ от И. И. И., Протокол по чл. 29, ал. 2 от ЗООРПСМ, писмени сведения от Б. Г. Т. и И. И. И., писмено обяснение от Г. Н. Т., както и Докладна записка с рег. № 225р-33730/14.08.2026 г.
На 14.08.2026 г. инспектор К. М. Д. при 01 РУ – СДВР е съставила срещу Г. Н. Т. Акт за установяване на административно нарушение (АУАН) № VI-31/14.08.2026 г. за това, че на 13.08.2026 г. около 20:08 часа, по време на провеждане на футболната среща между ПФК „ЦСКА – С.“ и ПФК „М. Тел А.“ на Национален стадион „В. Л.“, в сектор А, е извършил противообществена проява (спортно хулиганство), изразяваща се в нанасяне на удар с ръка в областта на лицето на И. И. И. и е проявил агресия спрямо полицейските служители, изразяваща се във вулгарно поведение чрез използване на изразите „Шапка“ и „Да умрете всички“, квалифицирано като нарушение на чл. 21, т. 8 и т. 10 от ЗООРПСМ. Актът е предявен на лицето и подписан от него на 14.08.2026 г. В срока по чл. 30, ал. 1, т. 1 от ЗООРПСМ заместник-началникът на 01 РУ – СДВР, комисар Г. В. Г., е издал Наказателно постановление (НП) № VI-31/14.08.2026 г., както и процесната Заповед за налагане на принудителна административна мярка № 26-VI-31-0031 от 14.08.2026г.
В обстоятелствената част на заповедта административният орган е възпроизвел констатациите от АУАН за нанесен удар с ръка в лицето на друго лице и отправени неприлични и агресивни изрази към полицейски служители, като е посочил, че Т. виновно е нарушил чл. 21, т. 8 и т. 10 от ЗООРПСМ. В диспозитивната част на същия акт органът е постановил: „На основание чл. 41, т. 1, във връзка с чл. 30, ал. 1, т. 1, пр. 2, във връзка с чл. 21, т. от ЗООРПСМ – забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и чужбина за срок от две година.“ В заповедта липсват каквито и да било мотиви, съображения или позоваване на факти относно причините за определяне на продължителността на мярката в максималния предвиден в закона размер от две години.

При така установеното по фактите, за което няма спор между страните, от правна страна съдът приема:

Съгласно чл. 42, изр. първо от ЗООРПСМ, принудителната административна мярка по чл. 41, т. 1 от закона се налага с писмена заповед на началника на районното управление на МВР по местоизвършване на нарушението или оправомощено от него длъжностно лице в случаите по чл. 30, ал. 1, т. 1 от ЗООРПСМ. Мястото на твърдяното нарушение – Национален стадион „В. Л.“, попада в териториалната компетентност на 01 РУ при СДВР.

По делото е представена Заповед № 223з-455 от 16.04.2026 г. на началника на 01 РУ – СДВР, с която на основание чл. 30, ал. 1, т. 1 и чл. 42 от ЗООРПСМ са оправомощени длъжностни лица от управлението, включително заемащият длъжността заместник-началник на 01 РУ – СДВР, да издават заповеди за налагане на ПАМ по чл. 41, т. 1 от ЗООРПСМ. Издателят на акта – комисар Г. В. Г., заема посочената длъжност, поради което оспорената заповед е издадена от материално и териториално компетентен административен орган, действащ в рамките на надлежно делегирани правомощия. Възражението на жалбоподателя в този смисъл е неоснователно.

Заповедта е издадена в предвидената от закона писмена форма и в рамките на 24-часовия

срок по чл. 30, ал. 1 от ЗООРПСМ. Възражението за неяснота относно мястото на нарушението не се споделя от състава: посочването едновременно на Националния стадион „В. Л.“, адреса на [улица] сектор А индивидуализира в достатъчна степен пространствените предели на спортния обект, а споменаването на [улица]представлява несъществено езиково повторение, което не накърнява правото на защита.

Същевременно съдът констатира порок в съдържанието на диспозитива на акта, където правното основание е изписано незавършено: „чл. 21, т. от ЗООРПСМ“. Докато в мотивите на заповедта се сочат нарушения по чл. 21, т. 8 (вулгарни изрази) и чл. 21, т. 10 (предизвикване или участие в сбивания), липсата на цифрово обозначаване на конкретната точка в разпоредителната част затруднява адресата да установи за кое точно от двете деяния му се налага принудителната мярка. Макар по принцип неточното цифрово изписване да подлежи на тълкуване през мотивите на акта, в случая то разкрива повърхностен подход при администрирането на мярката.

Съгласно чл. 25, ал. 1 от ЗООРПСМ, за извършени противообществени прояви по чл. 21, т. 1 – 10 се налага забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и в чужбина за срок от една до две години. Законодателят е предвидил времеви диапазон, в рамките на който административният орган разполага с оперативна самостоятелност да определи конкретната продължителност на принудителната административна мярка.

С оспорената заповед на Г. Т. е наложена забрана за срок от две години – тоест в максималния законов размер.

Съгласно трайната съдебна практика, продължителността на принудителната мярка е съществен елемент от нейната материална законосъобразност. В тежест на административния орган по силата на чл. 170, ал. 1 от АПК е да установи и докаже фактическите основания не само за необходимостта от налагане на самата мярка, но и за нейната конкретна продължителност. Когато законът предвижда възможност за налагане на ПАМ в определени граници (от една до две години), административният орган е длъжен да приложи принципа на съразмерност, закрепен в чл. 6 от АПК – да приложи онази мярка и в такъв обем, който засяга правата и законните интереси на гражданите в минимално необходимата степен за постигане целите на закона. Ако органът прецени, че целта не може да бъде постигната с минималния размер от една година, а следва да бъде определен по-тежък или максимален срок, той дължи изрични, ясни и конкретни мотиви защо налага мярката за максималния срок.

В процесната Заповед № 26-VI-31-0031 от 14.08.2026 г., както и в материалите по преписката, не се съдържат абсолютно никакви мотиви и съображения относно определения максимален срок от две години. Липсват констатации за предходни противообществени прояви на лицето (в регистъра по чл. 6 от ЗООРПСМ липсват данни за налагани наказания или ПАМ), липсва анализ на обществената опасност на дееца, липсва обосновка защо минималният срок от една година не би изпълнил превантивната и възпитателна функция на мярката. Следва да бъде отбелязано, че при издаване на актове в условията на оперативна самостоятелсност, условието за законосъобразност е органът да е разполагал с такава, какъвто безспорно е настоящият случай по отношение на определяне на срока на мярката. Това определяне обаче, при липса на каквито и да било мотиви от страна на органа, се приравнява на липса на упражнена добросъвестно креация.

Пълната липса на мотиви относно срока на ПАМ съставлява съществено нарушение на изискването за форма по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК и води до несъответствие на акта с целта на закона по чл. 146, т. 5 от АПК. Съдът при упражнявания съдебен контрол за законосъобразност няма правомощието по чл. 172, ал. 2 от АПК да допълва липсващите мотиви на административния орган, нито да преоценява целесъобразността и да изменя срока на мярката, заместваики волята на органа, действащ при оперативна самостоятелнос. В тези случаи

правомощието на съда се изчерпва с отмяната на незаконосъобразния административен акт.

По изложените съображения оспорената Заповед № 26-VI-31-0031 от 14.08.2026 г. се явява незаконосъобразна и следва да бъде отменена изцяло.

При този изход на правния спор и на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, жалбоподателят има право на присъждане на направените по делото разноски. От доказателствата по делото се установява, че Г. Н. Т. е заплатил държавна такса в размер на 5,11 EUR (пет евро и единадесет цента, равностойни на 10,00 лева съгласно официалния курс), както и адвокатско възнаграждение съгласно договор за правна защита и съдействие и списък на разноските по чл. 80 от ГПК във връзка с чл. 144 от АПК в размер на 500 EUR. Разноските следва да бъдат възложени в тежест на юридическото лице, в структурата на което се намира издателят на акта – Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР). Неоснователно и бланкетно се приема възражението за прекомерност, доколкото хонорарът е определен към нормативния минимум.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ от АПК, Административен съд София – град, Второ отделение, 48 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на Г. Н. Т., ЕГН [ЕГН], Заповед за налагане на принудителна административна мярка № 26-VI-31-0031 от 14.08.2026 г., издадена от комисар Г. В. Г. – заместник-началник на 01 РУ при СДВР, с която на Г. Н. Т. е наложена принудителна административна мярка „Забрана за посещение на спортни мероприятия в страната и чужбина за срок от две години“.

ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР) да заплати на Г. Н. Т., ЕГН [ЕГН], сумата в общ 505.11 евро / петстотин и пет евро и единасдесет цента/, представляваща направени по делото съдебни разноски – държавна такса и хонорар.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

СЪДИЯ